

Thái Thượng Cảm Ứng Thiên

Tập 41

Các vị đồng học, xin chào mọi người.

Chúng ta đã đọc qua ba tiết phía trước của Cảm Ứng Thiên là:

***"Thôi đa thủ thiếu
Thọ nhục bất oán"
Thọ sung nhược kinh".***

Nhà Phật nói, *"Thôi đa thủ thiếu"* ([Khi phân chia], nhường cho người khác phần nhiều, giữ cho mình phần ít) là không tham; *"Thọ nhục bất oán"* (Bị nhục chẳng oán) là không sân; *"Thọ sung nhược kinh"* (Được sung ái mà lo sợ) là không si. Đây chính là ba thiện căn mà trong Kinh điển thường nói. Ba câu mười hai chữ này dạy chúng ta làm thế nào thực tiễn ba thiện căn này, làm thế nào áp dụng vào trong cuộc sống thường ngày, nơi nơi đối nhân xử thế tiếp vật, như vậy mới không đến nỗi luống uổng.

Người thông thường rất không dễ dàng sống ở trong hoàn cảnh tịch tịnh, cho nên cái vui trong tịnh chỉ có đại Thánh đại Hiền mới có thể làm được. Người phàm, nếu như không có việc gì thì họ liền nghĩ tưởng lung tung, liền nghĩ càn làm quấy. Đây là do nguyên nhân gì? Ba độc phiền não tham sân si quá nặng, quá nhiều. Đạo lý cùng chân tướng sự thật này, chúng ta đều phải tường tận. Cần phải đem sự việc này sửa đổi, đây mới là công phu tu hành. Nhất là người đọc sách, người làm học vấn, nếu không khéo dụng tâm thì học nghiệp, đạo nghiệp chắc chắn không thể thành tựu.

Chúng ta xem người của nửa thế kỷ về trước, cư sĩ Giang Vị Nông, cư sĩ Từ Ủy Như, những đại cư sĩ này ở tại gia; trong xuất gia như Đại Sư Ân Quang, Pháp sư Đế Nhân, các vị đều quen biết Pháp sư Viên Anh, Pháp sư Tánh Từ, những vị này thế gian gọi là người đọc sách, người làm học vấn. Các Ngài có thể đem tinh thần thời gian chuyên chú vào pháp môn chính mình đã học, đã tu. Thực tế mà nói, một ngày 24 giờ đồng hồ họ không đủ dùng, họ làm gì có thời gian để khởi vọng tưởng, làm gì có thời gian để làm những việc ngoài bốn phận của chính mình? Những việc này đáng để chúng ta tham khảo, cũng đáng để chúng ta cảnh giác. Cho nên ở trong Kinh Phật khuyến khích người học, thứ nhất là phải "phát tâm Bồ-đề". Người chân thật phát tâm Bồ-đề, tu hành chứng quả làm gì phải cần đến ba đại A-tăng-kỳ kiếp? Ngay đời này chắc chắn thành tựu. Chúng ta xem thấy Thiện Tài Đồng Tử ở trong Kinh Hoa Nghiêm, Thiện Tài Đồng Tử vì sao có thể ngay đời thành tựu? Chân thật "phát tâm Bồ-đề". Chân thật phát tâm Bồ-đề, dùng lời thế gian chúng ta mà nói, Ngài chân thật là tận trung, hành hiếu. ***Trung thành với cương vị của chính mình, đây chính là chân thật phát tâm Bồ-đề. Làm công việc bốn phận của chính bạn đến tận thiện tận mỹ, toàn tâm toàn lực chuyên chú mà làm, đó chính là phát tâm Bồ-đề.*** Thế xuất thế gian bất luận là ngành nghề nào, một lòng chuyên chú thì thành công, không chỉ thành công mà còn thành công viên mãn. Phàm hễ không làm đến được viên mãn là bạn chưa tận tâm, chưa tận lực.

Ba thiện căn dạy chúng ta, thuần là tâm thiện, thuần là ý thiện. Tâm thiện là thể. Trong tâm thiện quyết định không có ác niệm. Tâm thiện quyết không phải cái thiện của thiện ác mà chúng ta thường nói. Thiện của thiện ác không phải là tâm thiện, mà tâm thiện chính là tâm Bồ-đề, ***tâm thiện chính là tâm thanh tịnh, tâm chí thành, bên trong không có thiện ác, không có chân vọng, không có tà chánh.*** Kinh Duy Ma Cật nói "***bất nhị pháp môn***" là chân thiện. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là "***chư thượng thiện nhân câu hội nhất xứ***", là người như vậy, không phải

người thiện trong thiện ác. Người thiện trong thiện ác còn kém rất xa, đó chỉ là người của ba đường thiện. Chúng ta phải nhận biết rõ ràng.

Tâm địa thuần chánh đến tốt điểm, chân thành đến tốt điểm, thuần là tâm thiện, cũng chính là thuần là tâm chân thật, thuần là tâm thanh tịnh. Tâm thiện khởi dụng, đây là ý thiện. Ý thiện là nghĩa thứ hai, tâm thiện là nghĩa thứ nhất. Ý thiện là gì? Là đại từ đại bi, từ trong tâm thiện mà sanh ra. Việc này chúng ta phải nên hiểu. Đối với tất cả người, đối với tất cả việc, đối với tất cả vật, thuần nhất ý thiện. Ý thiện chắc chắn không có ý niệm ác.

Ý niệm ác là gì? Các vị luôn phải biết, ý niệm tự tư tự lợi là ác niệm, bao gồm tất cả ác nghiệp đều là từ ý niệm này mà sanh ra. Người không có tự tư tự lợi thì họ chắc chắn sẽ không tạo ác nghiệp. Gốc của tự tư tự lợi, như trên Tướng tông đã nói là "ngã chấp". Đây là gốc, là gốc của sáu cõi luân hồi. Chỉ cần ý niệm này tồn tại thì bạn đừng nghĩ ra khỏi sáu cõi luân hồi. Sáu cõi luân hồi từ đâu mà ra? Chính là từ cái gốc này mà biến hiện ra, tự làm tự chịu. Cái gốc này, ở trong Tướng tông đã nói là "*ngã si, ngã kiến, ngã mạn, ngã ái*", bốn câu này các vị tỉ mỉ mà thể hội về chữ "ngã".

Ngã là gì? Ngã là *si*, là *kiến* (kiến chính là thành kiến, cố chấp), là *ngạo mạn, tham ái*, ngày nay chúng ta gọi là tự tư tự lợi. Nhà Phật nói được tường tận hơn, bốn chữ này chính là tự tư tự lợi. Chỉ cần bạn có chút ý niệm này, ý của bạn liền bắt thiện, bạn chắc chắn sẽ tạo vô lượng vô biên tội nghiệp mà chính mình vẫn không biết.

Chúng ta học Phật là học cái gì? Chính là học tâm thiện, ý thiện. Tâm thiện, ý thiện lưu lộ ra chính là hạnh thiện, cũng chính là biểu hiện ngay trong cuộc sống thường ngày của chúng ta. Đời sống là hạnh thiện. Biểu hiện ở trong công tác, biểu hiện ở đối nhân xử thế tiếp vật, không gì không thiện. Người mà có ba loại thiện này: *thiện tâm, thiện ý, thiện*

hạnh, xin nói với các vị, phiền não liền không còn, tập khí cũng tiêu hết, trí tuệ liền sanh khởi. Có trí huệ, bạn liền có thể phân biệt được chân vọng, tà chánh, phải quấy, thiện ác. Ngày trước tôi đã nói qua ở đây, tại vì sao có thể có sự việc của "Pháp Luân Công" ở Đại Lục? Người thông thường không có năng lực phân biệt chân vọng, tà chánh, phải quấy, thiện ác. Nếu như có năng lực phân biệt, vừa nhìn qua thì thấy hết, cái thứ đó là giả, là tà, là ác, là bất thiện, ai mà còn quan tâm đến nó? Tôi nói qua, hy vọng mọi người nghe nhiều. Thực tế mà nói, một lần không đủ, nghe qua nhiều, bạn tự nhiên liền tường tận.

Tôi nói ba loại thiện tâm thiện, ý thiện, hạnh thiện này, tiêu chuẩn ở chỗ nào vậy? Nếu như bạn không thể nào lý giải, bạn vẫn là để cho luống qua. Thực tế trong Kinh điển Đại Thừa của nhà Phật nói được rất cứu cánh viên mãn, thế nhưng Kinh Đại Thừa quá nhiều, chúng ta chỉ chọn một bộ; chọn một bộ Kinh Vô Lượng Thọ hoặc giả là chọn một bộ Kinh Hoa Nghiêm là đủ rồi. Thế nhưng chúng ta cần phải thâm giải nghĩa thú, đem thời gian tinh lực của cả đời chúng ta đầu tư vào đó, thì chúng ta mới có chỗ để vào cửa. Nếu như không đem toàn bộ thời gian tinh lực đầu tư vào, thành thật mà nói, bạn sẽ không có lối để mà vào, bạn chỉ là đứng ở ngoài cửa mà nhìn, ngoài cửa mà than thở. Tại vì sao phải gọi là toàn bộ thời gian tinh lực chuyên chú? Đó gọi là nhất tâm. Nhất tâm liền có thể thành tựu, bạn không còn có vọng tưởng, không còn có tạp niệm.

Phàm phu đều có phiền não, đều có tập khí. Phiền não tập khí này chính là tâm tư tình cảm. Chúng ta quán sát chúng sanh, u uất bực dọc, tâm tư thì có cao có thấp, giống như là sóng nước, có lúc bình lặng, có lúc lại nổi lên sóng to gió lớn. Tại vì sao có thể có hiện tượng này? Phiền não tập khí từ vô lượng kiếp đến nay, cảnh giới bên ngoài giống như gió thổi vậy, phiền não tập khí của bạn giống như nước, khi gió vừa thổi lên thì nổi sóng. Phàm phu sáu cõi có ai mà không như vậy? Mỗi

mỗi đều như vậy. Tâm tình vĩnh viễn là bình lặng thì không phải là phàm phu, phàm phu chắc chắn không làm được. Thông thường chúng ta nói, người chân thật có học vấn, có tu dưỡng, học vấn tu dưỡng biểu hiện ở chỗ nào? ***Tâm bình khí hòa, mãi mãi ở trạng thái này. Đây là người có học vấn chân thật, chân thật tu dưỡng.***

Trong Phật pháp nói, chân thật có thể giữ được tâm bình khí hòa, không nghĩ tưởng xằng bậy, không làm càn làm quấy thì pháp giới bốn Thánh là Thanh Văn, Duyên Giác, Quyền Giáo Bồ-tát có thể phục được. Đó chân thật là công phu học vấn đến nơi, phiền não tập khí của họ tuyệt nhiên chưa đoạn, nhưng phục được rồi, định của họ, huệ của họ phục được rồi. Nếu như đoạn hết phiền não tập khí đoạn rồi, đó là Thánh nhân, Kinh Hoa Nghiêm gọi là Pháp Thân Đại Sĩ. Chúng ta học Phật, chúng ta học Kinh giáo, phải lấy cái này làm tiêu chuẩn, phải nỗ lực để chúng ta ở ngay trong một đời này chứng được quả vị Viên Giáo Sơ Trụ Bồ Tát. Sự việc này khó, nhưng Thiện Tài Đồng Tử đã làm được. Ngài cũng là người, Ngài cũng là một phàm phu, không khác gì với chúng ta, Ngài có thể làm được thì mỗi người chúng ta đều có thể làm được. Vấn đề ở chỗ nào? Ngài phát ra tâm Bồ-đề, chúng ta chưa phát tâm Bồ-đề; Ngài một lòng một dạ học Bồ-tát đạo, chúng ta tuy học Bồ-tát đạo, nhưng ngày ngày vẫn nghĩ tưởng lung tung. Khác biệt chính ngay chỗ này. Ngài một lòng một dạ học theo Bồ-tát đạo, Ngài không có thời gian khởi vọng tưởng, cho nên chúng ta xem thấy Ngài là thật tinh tấn, đó không phải là giả, mà là thật tinh tấn.

Bạn xem Năm Mươi Ba Tham, mỗi lần tham phỏng một thiện tri thức, cảnh giới của Ngài hướng nâng lên cao một tầng. Tham vấn Tỳ-kheo Đức Vân, Ngài là Bồ-tát Sơ Trụ. Tham phỏng Tỳ-kheo Hải Vân, Ngài là Bồ-tát Nhị Trụ. Tham vấn Bồ-tát Diệu Trụ, Ngài là Bồ-tát Tam Trụ. Mỗi ngày cảnh giới của Ngài được nâng cao, hướng lên trên cao. Nếu như Ngài có chút giải đãi, có chút lười biếng thì liền đọa lạc, Ngài

làm sao có thể siêu vượt chứ? Vĩnh viễn gìn giữ không ngừng tinh tấn, cho nên Ngài một đời viên mãn Bồ-đề. Đây là Thế Tôn ở trong "Hoa Nghiêm" làm ra tám gương cho chúng ta, chúng tỏ bất cứ một người nào ngay đời này đều có thể chúng được Vô Thượng Bồ-đề. Chỉ cần bạn học Thiện Tài Đồng Tử, phát tâm như vậy, nỗ lực tinh tấn như vậy thì có việc gì mà không làm được? Người người đều làm được. Người sở dĩ không thể làm được, Đại Sư Thiện Đạo nói rất hay: "*Vẫn là do gặp duyên không đồng*". Câu nói này rất quan trọng. Cái gì là duyên? Hoàn cảnh tu học, hoàn cảnh đời sống, quả nhiên có thể gặp được duyên phận tốt, gặp được thiện tri thức tốt, gặp được hoàn cảnh đời sống tốt, đồng tham đạo hữu tốt, thì ngay đời này bạn chắc chắn thành tựu; ngay trong quá trình tu học, bạn không có chướng ngại. Thế nhưng nếu gặp được duyên phận thù thắng như vậy, các vị nghĩ xem, phước báo phải lớn biết bao. Ngày nay chúng ta ở trong hoàn cảnh này, có thể nói là hoàn cảnh tương đối thù thắng, thế nhưng vẫn có một số người làm khó bạn, thấy bạn không vừa mắt, nói lời trêu chọc, khiến bạn tức giận. Chúng ta tiếp nhận rồi, trong lòng nghĩ phước báo của ta vẫn không đủ, nhưng so với người thông thường thì phước của ta đã hơn nhiều rồi, ta có được một hoàn cảnh tu học tốt đến như vậy.

Chúng ta luôn phải chính mình giác ngộ, luôn phải chính mình chăm chỉ nỗ lực, một lòng hướng thiện, làm thiện với người. Ngay trong một đời này của chúng ta, nếu chúng ta dùng thiện tâm, thiện ý, thiện hạnh, chỉ nhìn cái thiện của tất cả mọi người, không nhìn cái ác của người, thì cả cuộc đời của chúng ta sống ở trong thế gian thuần thiện. Bạn nói xem, đời sống này đẹp biết bao, con người này thật hạnh phúc. Hạnh phúc có hay không đều ở trong khoảng một niệm; một niệm chánh thì đời này bạn trải qua đời sống hạnh phúc mỹ mãn, hễ có một niệm tà thì đời sống của bạn ở vào loạn thế, tràn đầy bức bách, tràn đầy khổ nạn. Cho nên, ba câu này, ở đây tôi đã làm một tổng kết, nhất định phải học chư Phật Bồ-tát, dùng tâm thiện, ý thiện, hạnh thiện đối với tất cả người, tất cả việc,

tất cả vật, thì tất cả người mà chúng ta gặp được đều là người thiện, nơi chúng ta ở đều là cảnh giới thiện; Tịnh Độ, Hoa Tạng chẳng phải đã hiện tiền rồi hay sao? Sự việc này chúng ta chính mình phải giác ngộ.

Người giác ngộ vĩnh viễn giữ gìn một niệm thiện tâm. Cái niệm thiện tâm này chính là chân tâm của chính mình, chính là bản tánh của chính mình, đây chính là trong Thiên tông thường nói "minh tâm kiến tánh". Phật dạy người tu hành chính từ ba cái gốc không tham, không sân, không si này mà khởi tu. Lời nói này Phật đã nói không chỉ vạn lần, chúng ta nghe đã quen tai, thế nhưng chúng ta làm không được. Nguyên nhân không làm được chính là ý niệm tự tư tự lợi chưa buông xả, ý niệm lợi ích chúng sanh chưa đề khởi. Bản phận của người xuất gia chúng ta là vì người diễn nói, nhưng sự việc bản phận của chính chúng ta chưa làm được.

Hôm trước chúng ta hội kiến ở Singapore, tiên sinh Nạp Đan (Nathan) - Tổng thống tương lai nói với tôi là ông rất tôn kính đối với Phật giáo, Phật giáo không trọng bên ngoài mà xem trọng nội tu. Ông nói lời này rất là chuyên nghiệp, ông rõ ràng, tường tận, ông biết được bản phận của Phật pháp là chính mình nỗ lực tu hành, dùng nội công để nâng cao cảnh giới của chính mình. Phật dạy chúng ta "*vì người diễn nói*". Diễn là diễn nói, làm ra để cho người xem. Cho nên, Đại sứ Trần hôm đó có hỏi tôi: “Đề mục giảng Kinh nói pháp của các vị là gì?”. Tổng đề mục của chúng ta là "***Học vì nhân sư, hành vì thế phạm***". Hai câu này chính là Thế Tôn áp dụng thực tiễn vì người diễn nói. Diễn là biểu diễn, làm mô phạm, chúng ta phải làm được, sau đó mới có thể dạy người. Nếu bạn chính mình làm không được, khi giảng những Kinh này cảm thấy rất là hổ thẹn. Hổ thẹn thì có nên giảng hay không? Phải giảng, không giảng thì bạn xong rồi, thì bạn hết cứu rồi. Mỗi khi giảng qua một lần thì cảm thấy hổ thẹn, lương tâm phát hiện là việc tốt. Nếu như không cảm thấy hổ thẹn, con người đó là gỗ đá rồi, xong rồi; còn cảm thấy hổ

thẹn thì con người này còn có thể cứu, bạn còn có lương tri. Cho nên, chúng ta nhất định phải giảng, thường giảng và giảng nhiều, dần dần chính mình bắt tri bắt giác liền khế nhập cảnh giới. Chúng ta xem thấy tiên sinh Nạp Đan, ông hiểu. Nếu như chúng ta có thể từ chỗ này mà bắt tay vào, từ ngay chỗ này chăm chỉ nỗ lực thì đạo nghiệp chắc chắn sẽ có tiến bộ, sẽ có thành tựu. Đặc biệt ở vào thời đại này có nhiều tai nạn, nếu như chúng ta nhất tâm ở nơi đạo nghiệp, nhất tâm chuyên chú ở nơi bổn phận của chính mình thì sẽ quên đi tai nạn ở thế gian này.

Hôm nay, tôi đem một đoạn duyên khởi, lời tựa trong khoa văn biểu giải của Kinh Hoa Nghiêm in ra cho các đồng tu làm tham khảo. Bạn xem thấy, khi ở trong sự gian nan khốn khổ này, người ta làm học vấn như thế nào? Ngày ngày làm công tác này, vui mà không biết mệt, việc của thiên hạ đại loạn quên được sạch trơn. Tại vì sao họ có thể quên hết? Tâm của họ chuyên chú vào trong đó, không hề nghĩ về việc khác, vậy thì người ta thành công rồi. Ngày nay chúng ta phải chuyên chú vào Kinh giáo thì thiên hạ thái bình, không có bất cứ việc gì. Cảnh tùy tâm chuyển, đây là sự thật, quyết không phải nói qua mà thôi, sự thật ngàn vạn lần xác thực.

Được rồi, hôm nay chúng ta học đến đây. Cảm ơn mọi người.

A Di Đà Phật!